

[Madsen-Mygdal.]

jo uimodsigelig rigtigt. Statsministeren nævnte, at i 1909 var den tinglyste Pantegæld i Landbruget 1 417 Mill. Kr., og i 1926 var den 2 782 Mill. Kr. Den højtærede Statsminister har Ret i, at Prioritetsgælden saaledes omtrent er fordoblet fra 1914 til 1926. Men Statsministeren mente saa at kunne fastslaa, hvad denne Stigning i Gælden skyldtes. Det staar nederst paa Sp. 261 og øverst Sp. 262, og jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse citere det ordret. Den højtærede Statsminister mente, at det stigende Prisniveau brugtes „til at trække Penge ud af Ejendommene i Form af Laan uden tilsvarende Forbedringer af Driften,“ medens Statsministeren derimod nok vilde indrømme, at

„i Aarene efter 1926 har der virkelig fundet Udvidelser Sted i den produktive Udviklings Tjeneste.“

Heroverfor vil jeg hævde, at dette er en lige saa utiltalende som fuldstændig ubeføjet Sigtelse mod Landbrugets Udøvere, en Sigtelse, der gaar ud paa, at Landbrugets Udøvere letsindigt har stiftet Gæld, uden at der til Gængæld blev tilført Landbruget øget Produktionssevne. Ja, jeg maa sige, at det forbavser mig, at Statsministeren tør staa her i Tinget og fremsætte en saadan Sigtelse, naar de foreliggende Kendsgerninger viser, at Sagen forholder sig ganske modsat. Det forholder sig endog saaledes, at Landbrugets Produktionsevne i Tiden fra 1920 til 1926 er forøget i et Omfang og i et Tempo, som der aldrig nogen Sinde har været Sidestykke til. Efter Krigsaarene var det danske Landbrugs Produktionsapparat meget langt nede. Jordene var delvis ude af Gødningskraft, Bygningerne ikke udvidet eller vedligeholdt, Besætningerne reduceret meget stærkt, og Produktionen var som Følge deraf meget langt nede. Jeg skal eksempelvis nævne, at Smørreksporten, der jo er et Udtryk for Smørproduktionen, i Tiden fra 1918 til 1926 — det er jo de Aar, Statsministeren taler om — blev forøget til det 9-dobbelte, og vi har aldrig nogen Sinde set en saadan Forøgelse af Produktionen som den, der fandt Sted i Løbet af disse 8 Aar. Og vender vi os til Flæsket, som er den anden Hovedartikel, saa er Forholdet meget grellere, hvilket jo beror paa, at Flæskeproduktionen saa at sige helt var slaaet ud under Krigen og skulde bygges op helt paa ny. Flæskeproduktionen er i Løbet af de 7 Aar fra 1919, da den var lavest, til 1926, det Aar, Statsministeren nævnte, steget til det 21-dobbelte. Og saa siger den højtærede

Statsminister, at der ikke er sket en til Gældsstiftelsen svarende Produktionsforøgelse! Jeg vil ærlig talt sige overfor denne Bemærkning af den højtærede Statsminister, at jeg vil oprigtigt haabe for ham, at naar han taler i Norge og andetsteds udenfor Landets Grænser, at han saa taler mere sandt, end han gjorde her forleden, da han talte om Landbrugets Gældsstiftelse og Produktionsudvidelse.

Saa udtalte den højtærede Statsminister, at denne Gældsstiftelse og Overkapitalisering havde medført en Forøgelse af Rentebyrden, som nu under Lavkonjunkturen udgør en særlig tung Byrde. Statsministeren gjorde denne Rentebyrde op til 250 Mill. Kr. Det er dog heldigvis et alt for højt Tal bl. a. af den Grund, at Statsministeren tager al Gælden med baade den løse og den faste uden at tage Hensyn til, at en Del af Gælden modsvares af Tilgodehavender. Men selv om dette tages med i Betragtning, er det jo rigtigt, at Forrentningen af Gælden føles haard og trykkende. Det er ikke mindst de dygtige, de mest virksomme Landmænd, der efter Krigsaarenes Afslutning praktisk talt har købt den Ejendom, som de forud havde Skøde paa, har købt den en Gang til gennem Forbedring af Jorderne, gennem Forøgelse af Bygninger og Besætninger, og alle disse Forbedringer maatte betales under Højkonjunkturen med høje Priser for alt, hvad der skulde købes, og høje Lønninger for alt det Arbejde, der skulde udføres. Set i Forhold til den mægtige Produktionsforøgelse, der har fundet Sted, forekommer det mig, at der snarere er Grund til at undre sig over, at Gælden ikke er steget mere, end den er.

Men overfor al denne Tale fra Socialdemokratiets og de Radikales Side om de forfærdelig trykkende Gældsbyrder vil jeg sige: Hvad nytter det, at de Herrer Socialdemokrater og Radikale taler om denne tunge Gældsbyrde, hvis de ikke har noget Middel derimod. Se, Skatterne, de bestemmes her i Rigsdagen, dem kan vi ændre, hvis vi vil det, men hvad mener de Herrer, naar de jamrer hele Tiden over Gælden? Vil og kan de skaffe Landbruget af med denne Gæld? Jeg har ikke set, de har stillet noget Forslag i saa Henseende. Ja, jeg har set, at Statsministeren har i forblommene Vendinger talt om, at der skulde træffes Foranstaltninger imod, at de letsindige Landmænd stiftede for megen Gæld. Det landsfaderlige Styre — hvorunder vi nu i Stedet for to Regeringspartier i Fremtiden kan regne med tre —, det vil overvaage, at